

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 483. Usque Ad Annum 561.

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117824

§. 3. Origenistæ in Palæstina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66066)

§. III.

Sæculum VI.
A.C. 538.

Origenistæ in Palæstina.

Pelagium Diaconum Sacræ Sedis Legatum, post Palæstinæ Profectionem Constantinopolim reversum, quidam Monachi Jerosolymitani, quos in transitu viderat, adierunt. Afferebant aliqua ex Libris Origenis excerpta, ab Imperatore petitori, ut ea damnari juberet. Sed ista nobis altius repetenda sunt. Nova Laura a S. Saba anno 507. Monachorum seditiosorum Bono fundata primum Abbatem habuit Joannem Prophetiæ Dono clarum. Is morti proximus illius Congregationis Primoribus apud se confidentibus flens dixit: *Ecce dies veniunt, quibus locorum istorum incolæ extollentur, & a Fide aberrabunt. Sed confundetur eorum superbia, & postquam temeritas intolerabiles reddiderit, ejicientur.* Joannis Successor Paulus vir simplex quosdam Monachos Origenis Doctrinam secreto tradentes ignarus suscepit. Illorum primus habebatur aliquis nomine Nonnus ex Palæstina, qui etsi non modo Christianus, sed etiam vir pius esse videretur, nihilominus errores Paganorum, Judæorum, & Manichæorum in sinu fovebat, & Origenis somniis de existentia Animarum ante corpora fidem adhibebat. Abbas Paulus non ultra sex

Sup. L.
XXXI. 5.
15. Vita S.
Sabæ c. 36.
p. 173.

p. 274.

Hist. Eccles. Tom. VII. Pp Men-

Sæculum VI. Menses Novam Lauram rexit, habuit
A. C. 538. que Successorem Agapitum S. Sabæ Di-
scipulum.

Agapitus istorum quatuor Monacho-
rum erroribus deprehensus, timens, ne
alios inficerent, annuente Elia Patriarcha
Jerosolymitano eos ejecit. Verum Elia
Sup. XXXI Sede pulso, hi Monachi Jerosolymam i-
S. 27. Vit. verunt, rogaruntque Joannem ejus Suc-
S. Sabæ. cessorem, ut ad Novam Lauram redire
ipsis liceret. Is S. Sabam, & Agapitum
accesit, & comperto, quod Nonnus ce-
terique Origenistæ essent, noluit ulte-
rius eis aures dare. Post Agapitum No-
væ Lauræ Abbas fuit Mamas, qui Nonnum
& socios ejus sibi ignotos suscepit. S. Sa-
bæ severitatem reveriti non audebant
errores suos in lucem producere, & quam-
diu Vir Sanctus in vivis fuit, una om-
nium Monachorum in Palæstinæ Deser-
to fides esse videbatur. At ipso fatis
functo, Nonnus cum suis cœperunt er-
rores proferre, quibus non solum doctis-
simum quemque Novæ Lauræ, sed etiam
Monasterii Martyrii, & Lauræ Firmini
Vita c. 83 imbuerunt, & brevi tempore Origenis
p. 360. Doctrinam usque in Lauram magnam,
Vita S. Cy- & reliqua hujus Eremitæ Monasteria inve-
riaci p. 118. xerunt.
Anal. gr.

Sub idem tempus Domitianus Abbas
S. Martyrii, & Theodorus Cappadox co-
gnomento Ascidas, Exarcha seu Vistita-
tor

tor Novæ Lauræ, ambo Origenistæ zelo-
 sissimi Constantinopolim venerunt, simu-
 lantes se suscipere Defensionem Concilii
 Calcedonensis. Ambo Libello ab Abba-
 tibus Orientis, quibus Constantinopoli-
 tani se junxerant, Agapito Papæ tradi-
 to subscripserunt. In illa Subscriptione
 Domitianus Presbyterum & Archiman-
 dritam Monasterii Martyrii se dicit, &
 Theodorus Diaconum atque Novæ Lau-
 ræ Monachum. Cum essent solerti in-
 genio effecerunt, ut Imperatori noti fie-
 rent, tantamque postea in aula Cæsareâ
 Gratiâ adepti sunt, ut ambo ad Archi-
 episcopatus fastigium, Domitianus An-
 cyræ in Galatia, Theodorus Cæsareæ in
 Cappadocia evecti fuerint. Horum igitur
 Auctoritas Nonno & Asseclis ejus
 animos addidit, ut eo majore studio Do-
 ctrinam Origenis per totam Palæstinam
 propagarent.

Cum Abbas Melitas S. Sabæ Succes-
 sor eidem non plus dies quinque super-
 vixisset, Gelasius initio decimæ quintæ
 Indictionis, id est, sub finem anni 536.
 Regimen suscepit, qui videns, quantum
 Hæresis Origenis in sua Congregatione
 invaluisse, adhibito ad consilium S. Jo-
 anne Silentario, & trium aliorum Mona-
 chorum auxilio suffultus Tractatum An-
 tipatri Episcopi Bosrensis adversus erro-
 res Origenis prælegi jussit. Intendue-
 runt

Sæculum VI.
 A. C. 538.

Vit. S. Sabæ

Sup.
 XXXII.

S. 54. to. 5.
 Conc. p. 35.

Origenistæ.

Vit. S. Sabæ
 p. 331.

Sæculum VI.
A. C. 538.
p. 363. runt Origenistæ, & quia conventicula separata agebant, eorum ferme quadraginta ex Laura S. Sabæ migrare compulsi sunt. Hi ad Novæ Lauræ Monachos Nonnum & Leontium confugerunt. Leontius congregatis omnibus illius Sectæ Ducibus consilium suggessit, ut Majorem Lauram vi aperta invaderent. Primo ad Monasterium S. Theodosii se contulerunt, quod sperarent, Sophronium Abbatem in partes suas pertrahi posse. Sed vanus fuit conatus. Tunc vero pudore & furore incensi in diversos pagos miserunt, qui ligones, harpagones, vectes ferreos, aliaque hujus generis instrumenta comportarent, & agricolas auxiliarios colligerent. Ita instructi gradus ad majorem Lauram accelerant, totam excisuri. Quamvis vero hora octava esset matutina, cœcitate percussi, & postquam tota illa die per loca aspera & invia processissent, luce altera prope aliud Monasterium se consistere admirati sunt. Id auxilii huic Lauræ ad S. Sabæ preces a Deo concessum creditum est.

*p. 364.**Sup. n. 1.*

Eodem etiam tempore Ephrem Patriarcha Antiochenus cum Eusebio Cyziceno, Hypacio Ephesino, & Pelagio Diacono ad Paulum Alexandrinum deponendum, ut diximus, in Palæstinam venit. Cum Eusebius soluto Concilio Jerusalem se contulisset, venit ad eum
Leon.

Leontius Byzantinus adducens etiam il-
 los, qui ex Majore Laura ejecti fuerant,
 accusantes Abbatem suum Gelasium,
 quod dissensionum causa in Congregatio-
 ne esset, & Adversariis ipsorum faveret.
 Eusebius deceptus a Leontio, qui nullam
 de Origenis Doctrina mentionem fecerat,
 accersito Abbate Gelasio, imperavit, ut
 eos, quos ejecerat, reciperet, aut ipso-
 rum Adversarios ejiceret. Gelasius istud
 posterius faciendum elegit, & ex Laura
 dimisit sex Monachos Orthodoxos, qui
 lubenti animo hanc persecutionem feren-
 tes, Antiochiam profecti sunt, ubi Ephrem
 Patriarchæ, quæ contigerant, narrarunt,
 eique Libros Antipatri Bosrensis ostende-
 runt, Patriarcha errores Origenis ex iis
 libris cognoscens, & ea, quæ Origenistæ
 Jerosolymæ egissent, edoctus edita Epi-
 stola Synodica Doctrinæ Origenis Ana-
 thema dixit. Id ubi Jerosolymæ rescie-
 verunt, Nonnus & Sectatores ejus, quibus
 etiam Leontius, tunc Constantinopoli
 commorans, Domitianus Ancyranus, &
 Theodorus Cæsariensis favebant, apud
 Petrum Patriarcham Jerosolymitanum
 instabant, ut Nomen Ephrem Antioche-
 ni ex Dyptichis deleret. Inde magnæ
 exortæ sunt turbæ. Petrus, Abbatibus
 Sophronio & Gelasio clam ad se vocatis,
 jussit, ut sibi contra Origenistas Libellum
 supplicem traderent, & obtestarentur,

Sæculum VI.
 A. C. 538.

p. 365.

Pp 3 ne

Sæculum VI. ne Nomen Ephrem ex Dyptichis tolle-
A.C. 538. ret. Tradiderunt ipsi, qualem petebat,
 Libellum, quem acceptum Petrus ad Im-
 peratorem transmisit, & quanta mala O-
 rigenistæ perpetrarent, perscripsit. Hæc
 ergo erat Epistola & supplex Libellus,
 quem Monachi Jerosolymitani affere-
 bant, dum Constantinopolim ad Pela-
 gium Diaconum Sacræ Sedis Legatum
 venerunt.

§. IV.

Justiniani Edictum.

Pelagius aliunde Theodori Cappadocis
 Adversarius, sciensque ipsum Orige-
 nis erroribus infectum, cum Menna Pa-
 triarcha Constantinopolitano operam
 junxit, quo facilius Imperator postulatio-
 ni Monachorum ex Palæstina benignas
 aures daret, & Origenes damnaretur.
 Justinianus Imperator eo lubentius an-
 nuit, quod Quæstiones ad Religionem
 pertinentes definire amaret. Ergo edi-
 to longo Edicto primum errores, qui O-
 rigeni tribuebantur, exponit, & in sex Ca-
 pita dividit. I. Errores circa Trinitatem.
*Pater major est Filio, Filius Spiritu San-
 cto & Spiritus S. ceteris Spiritibus ma-
 jor est. Filius non potest videre Patrem,
 nec Spiritus S. Filium, & quod nos su-
 mus comparati Filio, id Filius est com-
 paratus Patri.* II. De Creatione. Po-
 tentia

to. 5. Cont. p.
 635. p. 638.